

Odmev Međugorja

25. septembra 2011. "Dragi otroci! Vabim vas, da bi bil ta čas za vas vse čas pričevanja. Vi, ki živite v Božji ljubezni in ste izkusili Njegove darove, pričujte o njih s svojimi besedami in z življenjem, da bodo v radost in spodbudo drugim v veri. Jaz sem z vami in neprestano posredujem pred Bogom za vse vas, da bo vaša vera vedno živa in radostna in v Božji ljubezni. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

RAZMIŠLJANJE OB MARIJINEMU SPOROČILU PO VIDKINJI MARIJI PAVLOVIĆ 25. julija 2013

MARIJIN KLIC ZA ŽIVETO VERO

Marijino sporočilo v juliju je bilo dano prav na dan, ko so v Međugorju obhajali praznik sv. apostola Jakoba, zavetnika međugorske cerkve in župnije. Osrednja misel sporočila je spodbuda k živeti veri. Da bomo lažje zaslutili duha tega sporočila se bomo ustavili pri besedah iz sporočila in ob njih razmišljali, kaj nam Marija želi povedati.

„Z radostjo v srcu vas vse kličem, da bi živeli vašo vero in da jo pričujete s srcem ...“

Če hoče kristjan živeti vero, mora to življenje vere nujno preiti v pričevanje, kajti vera brez pričevanja je prazna. To pričevanje mora priti iz srca, ki daje pričevanju duha. V srcu nosi človek najgloblje stvari, tisto, kar mu največ pomeni. Takoj lahko spoznamo, ali je vera pri nekom zgolj na ustnicah ali tudi v srcu. Namen pričevanja je, da tudi druge navdušimo za vero. Kar pa bomo naredili zelo težko oz. je skoraj nemogoče, če bodo drugi videli, da živimo vero mimo srca ali je globoko v srcu sploh nimamo.

„...in zgledom v vsaki obliki.“

To je druga stopnja pričevanja vere. Če živimo vero zares, se to kaže v našem življenju. Naše življenje je življenje iz vere in tako lahko rečemo, da je tako življenje zgledno. To je eno

največjih pričevanj, da imajo lahko drugi ljudje zgled v nas. Zglednega življenja vere pa ne more biti brez redne molitve, sv. maše, prejemanja zakramentov in spolnjevanja Božjih ter cerkvenih zapovedi.

„Odločite se, otročiči, da boste daleč od greha in skušnjav ...“

Vsak lahko iz lastnega življenja vidi, kako težko je biti daleč od greha in celo od skušnjave. Kadar govorimo o grehu in skušnjavi, običajno na prvo mesto postavimo skušnjava, saj nas ta vodi v greh. Marija postavi drugačno zaporedje, ko najprej izpostavi greh. Morda prav zato, ker je greh večji od skušnjave in nas tudi bolj trajno zaznamuje. Res pa je tudi, da če se bomo izogibali greha, tudi skušnjave ne bodo imele takšnega vpliva na nas. Manj ko smo v grehu, manj smo „odprti“ za skušnjave. Pozorni bodimo tudi na Marijine besede, ki ne pravijo naj se varujemo greha, ampak naj bomo daleč od greha in skušnjave. Z drugimi besedami bi lahko rekli, naj se izogibamo stvari, ki bi nas lahko zavedle v greh in skušnjava. Tako grehu niti ne dovolimo, da bi bil poleg nas, kaj šele v nas.

„...in naj bo v vaših srcih radost in ljubezen...“

Znak, da živimo vero je tudi ta, da nosimo v srcu radost in ljubezen. Ta radost vere preveva naše življenje. Tako je dejansko težko biti veren pa

ne radosten v srcu. Poleg radosti pa Marija postavlja ljubezen, ki je neobhodni del vere. Apostol Pavel ljubezen celo postavlja nad vero in upanje, ko pravi, da je največja ljubezen.

„...za svetost...”

Marijino vabilo k živeti veri se konča s klicem k svetosti. Najvišja stopnja vere je svetost, ki je cilj poti vere, ki nam je po Mariji predlagana. Če

vzamemo Marijine besede iz današnjega sporočila zares in jih v polnosti živimo, bo to za nas varna in zanesljiva pot do svetosti.

Na tej poti vere nismo prepuščeni sami sebi, saj nam Marija zagotavlja, da nas spremlja „s svojim posredovanjem pred Najvišjim.” In to še kako potrebujemo!

p. Benedikt

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti

25. junija 2013

Dragi otroci! Z radostjo v srcu vas vse ljubim in vabim, da se približate mojemu Brezmadežnemu srcu, da vas bom mogla še bolj približati svojemu sinu Jezusu in da vam On da svoj mir in ljubezen, ki sta hrana vsakemu od vas. Odprite se, otročiči, molitvi, odprite se moji ljubezni. Jaz sem vaša mati in vas ne morem pustiti samih v tavanju in grehu. Vi ste poklicani, otročiči, da boste moji otroci, moji ljubljeni otroci, da vas bom mogla vse darovati svojemu Sinu. Hvala vam, ker ste odzvali mojemu klicu.”

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti

25. julija 2013

Dragi otroci! Z radostjo v srcu vas vse kličem, da bi živeli vašo vero in da jo pričujete s srcem in zgledom v vsaki obliki. Odločite se, otročiči, da boste daleč od greha in skušnjav, in naj bo v vaših srcih radost in ljubezen za svetost. Otročiči, jaz vas ljubim in vas spremljam s svojim posredovanjem pred Najvišjim. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo

2. julija 2013

Dragi otroci! Z materinsko ljubeznijo vas prosim, darujte mi svoja srca, da bi jih mogla darovati svojemu Sinu in vas osvoboditi, osvoboditi vas od vsega tistega zla, ki vas vse bolj zasušnjuje in oddaljuje od edinega Dobrega – mojega Sina, vsega, kar vas vodi na napačno pot in vam jemlje mir. Jaz vas želim povesti k svobodi obljube mojega Sina, ker želim, da se tukaj v popolnosti izpolni Božja volja, da se po spravi z Nebeškim Očetom, postu in molitvi rodijo apostoli Božje ljubezni, apostoli, ki bodo svobodno in z ljubeznijo širili Božjo ljubezen vsem mojim otrokom, apostoli, ki bodo širili ljubezen zaupanja v Nebeškega Očeta in odpirali vrata raja. Dragi otroci, svojim pastirjem nudite radost ljubezni in podpore, tako kakor je tudi moj Sin želel od njih, da to nudijo vam.

Hvala vam.

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo

2. avgusta 2013

Dragi otroci, ko bi mi samo s popolnim zaupanjem odprli svoja srca, bi vse razumeli. Dojeli bi, s koliko ljubezni vas kličem, s koliko ljubezni vas želim spremeniti – narediti srečne, s koliko ljubezni vas želim narediti za sledilce mojega Sina in vam dati mir v polnosti mojega Sina. Spoznali bi neizmerno veličino moje materinske ljubezni. Zato, otroci moji, molite, ker po molitvi raste vaša vera in se rojeva ljubezen, ob kateri ni niti križ neznosen, ker ga ne nosite sami. V skupnosti z mojim Sinom proslavljate ime nebeškega Očeta. Molite, molite za dar ljubezni, ker je ljubezen edina resnica, ki vse oprosti, vsakemu služi in v vsakem vidi brata. Otroci moji, apostoli moji, veliko zaupanje vam je dal nebeški Oče preko mene, svoje služabnice, da pomagate tistim, ki ga ne poznajo, da se spravijo z Njim in da mu sledijo. Zato vas učim ljubezni, kajti le če boste imeli ljubezen, mu boste mogli odgovoriti. Znova vas kličem, ljubite svoje pastirje in molite, da se v tem težkem času pod njihovim vodstvom proslavi ime mojega Sina. Hvala vam.

SPOROČILO KRALJICE MIRU PO VIDKINJI MIRJANI DRAGIČEVIĆ SOLDÓ, DNE 2. JUNIJA 2013

» Dragi otroci! V tem nemirnem času vas znova kličem, da hodite za mojim Sinom, da mu sledite. Vem za bolečine, trpljenja in težave, toda v mojem Sinu se boste odpočili, v Njem boste našli mir in odrešenje. Otroci moji, ne pozabite, da vas je moj Sin s svojim križem odkupil in vam omogočil, da ste znova Božji otroci, da morete Nebeškega Očeta znova klicati Oče. Da bi bili vredni Očeta, ljubite in odpuščajte, ker je vaš Oče ljubezen in odpuščanje. Molite in postite se, ker je to pot k vašemu prečiščenju; to je pot k spoznavanju in spoznanju Nebeškega Očeta. Ko spoznate Očeta, boste došli, da vam je samo On potreben. **Jaz kot mati želim svoje otroke v skupnosti enega ljudstva, v katerem se posluša in uresničuje Božja Beseda.** Zato, otroci moji, pojdite za mojim Sinom, bodite eno z Njim, bodite Božji otroci. Ljubite svoje pastirje, tako kot jih je moj Sin ljubil, ko jih je poklical, da vam služijo. Hvala vam. «

Mirjana pravi, da je krepko tiskano poved Gospa povedala odločno in s poudarkom.

Razmišljanje o tem sporočilu se prepleta z mislijo na bližnjo preteklost, na 5. junij 2013, ko je umrla mati enega izmed slovenskih duhovnikov. Marija ji je bilo ime. V življenju je veliko pretrpela, a je ob vsakem srečanju s katerim koli človekom dobesedno žarela. Njen pogled je odražal ljubezen, tako globoko in resnično ljubezen, da je ni mogel spregledati nihče. Taka ljubezen je mogoča le, če je to odsev Njegove ljubezni, s katero je bila vse

življenje, posebej pa še v zadnjem času, ko je živela pri sinu duhovniku, dobesedno na neposredni zvezi. Vsak dan je prejemale sveto obhajilo in bila deležna tudi svete maše, čeprav je nazadnje že težko hodila. »Mama« so jo klicali vsi, ki so jo poznali. Sama sem ji rekla »mamica«, ko sem govorila o njej. Tako sem čutila. Svojo mamo kličem »mami«, njo sem klicala »mamica«. Ta mama je bila povezovalka svoje družine, duhovnikov – sobratov njenega sina, sorodnikov, prijateljev, faranov svoje fare in vseh ljudi, ki so kakor koli prihajali v stik z njo, njenih bližnjih in pa tistih, ki jih je imela za svoje. Nikogar ni izločala. Ravnala je tako,

kot bi morali ravnati vsi kristjani. Bila je prava pričevalka. Po njej se je udejanjalo, k čemur nas znova in znova spodbuja nebeška Mati s svojimi sporočili.

Nebeška Mati ve za naše bolečine, trpljenja in težave – Njen sin nas je odkupil, da moremo biti Božji otroci.

Nebeška Mati je vedela za bolečine, trpljenja in težave te žene, ki je imela vedno odprto srce za druge – posebej za trpeče. Nebeška Mati nas spodbuja, da hodimo za njenim Sinom in da mu sledimo, da bomo

tako lažje prenašali svoje bolečine, trpljenja in težave. On je molil za svoje sovražnike, odpustil krivice, nedolžen je prenašal trpljenje. Mama Marija je to počela. Živel je ljubezen do Nebeške Matere in Njenega Sina; in to tako, da si je morda njen sin tudi zato za novomašno geslo izbral: »Po Mariji k Jezusu.«

V Njunih Srcih se odpočijemo, najdemo mir in odrešenje.

Mama Marija je neomajno zaupala Mariji in v Srce Jezusovo, ki mu je posvetila veliko prvih petkov. Ni mogoče spregledati, da je mašna

slovesnost njenega pogreba potekala na prvi petek, na praznik Srca Jezusovega! Čeprav ji je ostri meč prebodel srce, ko je tako kot Marija izgubila najprej enega, nato pa še drugega sina, in je tudi njeno srce krvavelo, je še naprej zaupala. "Nikoli ne bom pozabil, kako je jokala materina ljubezen. Takrat sem prvič videl, kako joka materino srce!" je sočutno povedal njen sin duhovnik ob slovesu od svoje mame. V tolažbo ji je bilo le trpljenje Matere pod križem in Njegovo trpljenje za vsakega izmed nas. V Njunih srcih se je po teh bolečinah odpočila in nabrala novih moči. Ko je tudi sama trpela telesne bolečine, jih je darovala za vse svoje in tiste, ki jih je imela priložnost kadarkoli srečati.

Veliko ljubezen je polagala v svojih 5 vnukov in 11 pravnukov ter v svojega sina duhovnika, ki ji je ostal od vseh treh otrok in je bil pri njej do njenega odhoda Domov. Tega sina je pred 33 leti ob slovesu od doma kot novomašnika pokrižala tudi v imenu svojega, dve leti pred tem umrlega moža. Ta blagoslov ga je spremljal vse do danes. Z dvoedinim blagoslovom je pokazala edinost s svojim možem, ki ga je na zemlji nadomestila v njegovi očetovski vlogi. Kasneje je nase sprejemala tudi njegovo vlogo, ki bi jo imel kot dedek in pradedek.

Z molitvijo, postom in žrtvijo k našemu prečiščenju in prečiščenju svojih bližnjih; tako lahko Boga vedno kličemo Oče. Spoznamo, da nam je potreben le On.

Bog je mami Mariji milostno namenil prave odločitve, da je trdno stala ob strani svojemu starejšemu sinu, ko so bili njegovi otroci še majhni, ko pa so ti tudi ob njeni pomoči odrasli in razvili ljubezen do Svete Trojice ter veri prepoznali največji dar, ki ga lahko prejmemo v življenju, je odšla živeti in gospodinjiti k svojemu sinu duhovniku. Vsej svoji družini je bila trdna opora, trden steber, podpirala jih je z molitvijo, postom in žrtvami.

Svojega sina duhovnika je spremljala do svojega zadnjega diha. Ko so jo župljani njegove fare zadnji dan pred smrtjo obiskali v bolnici, je zaskrbljeno vprašala: »Ali me že kaj pogreša?« Lahko verjamemo, da ga je nato z zaupanjem izročila Nebeški Materi. Njena zvesta hoja za Marijinim Sinom in ljubezen do Njegove Matere sta ji omogočila, da je Boga lahko vedno klicala Oče in bila z Njim v stalni in tesni navezi.

Molitev za naše pastirje, edinost med nami vsemi.

Kako je mama Marija ljubila naše pastirje, je pokazala tudi hvaležnost, ki so ji ti izrazili z množično

udeležbo na njenem pogrebu, in tudi besede, ki so ji jih izrekli v slovo. Vsakega duhovniškega poklica se je z iskrenim srcem veselila in vsakega duhovnika sprejela kot svojega sina. Ob tem pa nihče ne ve, koliko so njene molitve in žrtve pomagale k novim duhovniškim poklicem. Za duhovnike je goreče molila, saj je vedela, da je narod brez duhovnikov mrtev narod. In da je vse duhovnike izbral On sam. Najbolj srečna je bila, ko je prisostvovala maši v prelepo okrašeni cerkvi, zadnje čase pa jo je spremljala z bolniške postelje, ko so se udeleževale Marijine besede: »Jaz kot mati želim svoje otroke v

skupnosti enega ljudstva, v katerem se posluša in uresničuje Božja Beseda.«

Njen "odrešeni obraz, ki je bil nebeško lep, tako lep, da je kazal, kakšno veselje nas čaka v onostranstvu," kot je ob slovesu povedal njen sin duhovnik, je pričal o tem, da je prišla do Cilja.

Živimo Marijina sporočila, saj nas vodijo proti Cilju.

Marta Ciraj

Ne smete biti pri miru: »Pridite ven!«

Na vigilijo pred binkoštnim praznikom se je papež Frančišek pridružil več kot dvesto tisoč vernikom, predvsem članom raznih cerkvenih gibanj in skupnosti. Ob njegovi navzočnosti sta pričevala Pavel Bhatti, brat ubitega pakistanskega ministra Shahbaza Bhatija ter pisatelj in novinar irskega rodu John Waters.

Sveti oče je odgovarjal na štiri vprašanja, ki so mu jih zastavili. Prvo vprašanje se je nanašalo na vero, kako je mogel v življenju doseči tako gotovost vere in kakšno pot bi jim pokazal, da bi mogli premagovati krhkost svoje vere. Papež je odgovoril, da je imel milost, da je odraščal v družini, ki

je živela vero na preprost in konkreten način. Pri tem je imela še posebno odločilno vlogo njegova babica, ki mu je govorila o Jezusu in ga učila katekizma. Spominja se, kako ga je še kot dečka na veliki petek zvečer vzela na procesijo s svečkami, ki se je končala pred velikim mrtvo ležečim Kristusom. Pokleknila je in rekla otrokom: »Poglejte, umrl je, vendar jutri bo vstal.« Misel na oznanilo v domači hiši, papeža spominja na tolike mame in babice, ki prenašajo dar vere v svojih družinah. To se je dogajalo tudi v času prve Cerkve, ko je sveti Pavel zapisal Timoteju: »Spominjam se namreč iskrene vere, ki je v tebi in ki sta jo prej imeli tvoja stara mati Loída in tvoja mati Evníka.« (2 Tim 1,5)

Papež je spodbudil vse, ki spremljajo mlade na poti vere. Vedno je nekdo, ki posreduje vero in pove kdo je Jezus. Sveti oče Frančišek se je spomnil še enega dogodka, ki je bil pomemben v njegovem življenju. Star je bil skoraj 17 let in je šel k spovedi. Spoved pri neznanem duhovniku, je bila zanj izkušnja srečanja, saj je našel nekoga, ki ga je čakal. Po spovedi je začutil, da se je nekaj spremenilo. Zaslišal je, da ga neki glas kliče, naj postane duhovnik. Navadno pravimo, da moramo čakati Boga, iti k njemu in ga prositi odpuščanja. Toda ko gremo k

njemu, nas on že pričakuje. K njemu gremo kot grešniki, on pa nas že čaka, da bi nam odpustil. V izkušnji srečanja z njim dobimo dar vere, ki nam ga podarja on sam. Papež se je ustavil še pri krhkosti vere, ki je težava mnogih kristjanov. Najhujši sovražnik vere, ki povzroča krhkost je strah. V evangelijih Jezus pogosto vabi učence, naj ji ne bo strah. Če bomo šli k njemu, ki je močan, nas ne bo strah. Vera raste z Gospodom in nas dela močne. Ko zaupamo preveč vase, smo krhki, kot je bil Peter v evangeliju. Z bližino Gospoda se krepi moč vere, to prihaja po evharistiji, molitvi, pa tudi po mamah in drugih ljudeh, ki nam prinašajo Gospoda. Zato se moramo zaupati Mariji in jo prositi, da nas kot mama

naredi močne v veri. Papež je dejal, da ga vsakdanja molitev rožnega venca krepi v veri, ker gre k Mariji in je močan ob njej.

Drugo vprašanje se je nanašalo na učinkovit način posredovanja vere v današnjem času. Papež je odgovoril s tremi besedami: Jezus, molitev in pričevanje. Ne smemo staviti na organizacijo in druge dobre stvari, brez Jezusa. On je najpomembnejši. Njemu se je treba pustiti voditi, šele nato pridejo na vrsto strategije. Molitev pomeni gledati Jezusov obraz, da začutimo, kako nas on gleda. On nas gleda prvi. Papež gre zvečer pred tabernakelj. Včasih od utrujenosti tudi za trenutek zadremlje, vendar se zaveda, da ga

Gospod razume. Čuti podporo, ko vidi, kako ga on gleda. V tem srečanju ni potrebno veliko govoriti, ampak pustiti, da nas Jezus gleda in vodi. S tem pogledom nam daje moč, da moremo pričevati o njem. Tretja beseda je pričevanje, ki ga ni brez ljubezni. To niso besede, ideje, ampak živeti evangelij, ki ga Sveti Duh poživlja v nas. Cerkev vodijo naprej svetniki, ki dajejo svoja pričevanja. Ne govorijo toliko z besedami, ampak predvsem z doslednim življenjem. Današnji čas potrebuje pričevalce, da bi ljudje spoznali krščanstvo kot srečanje z Jezusom, ki se potem širi v mnoga srečanja z drugimi ljudmi.

Tretje vprašanje je zadevalo uboštvo Cerkve, kako živeti ubogo Cerkev, ki je za reveže. Papež je opozoril, da Cerkev v svojem bistvu ni organizacija, v kateri se ljudje

združijo zaradi svojih interesov in mislijo na njeno učinkovitost. Bistvena vrednota Cerkve je oznanjati evangelij in pričevati svojo vero. Cerkev mora biti sol zemlje in luč sveta, biti mora kvas. V svetu, v katerem je veliko laži, in ki doživlja hudo krizo, se je treba zavedati, da je temeljna kriza človeka. Ne bi bilo prav, da bi se v tem trenutku zaprli vase, niti v majhne skupnosti in misliti samo na njih. Kadar se Cerkev zapre vase, zboli. Zato mora stopiti iz sebe. Jezus je naročil učencem, naj gredo po vsem svetu, oznanjajo in pričujejo za evangelij. (Mr 16,15) Drži, da je to povezano s tveganjem, vendar se tudi, ko gremo iz hiše, lahko pripeti nesreča. Papež se je pošalil in rekel, da si tisočkrat bolj želi Cerkev, ki doživi nesrečo v svetu, kot pa bolno Cerkev, ki se je zaprla vase. Apokalipsa govori o tem, da Jezus trka na naša vrata, da bi vstopil k nam (Raz 3,20) in nam pomagal stopiti iz dosedanjih varnosti. Pogosto smo zaprti v majhne strukture, v katerih smo postali sužnji in ne svobodni Božji sinovi. Potreben je izhod in v tem izhodu srečanje. Vera pa je srečanje. Ko se srečamo z Jezusom, se srečamo tudi z ljudmi.

Papež je omenil, da živimo kulturo odpadkov. Česar ne potrebujemo, odvržemo. To ne velja le za stvari, ampak se odraža tudi v odnosih med ljudmi, odnosu do otrok, starejših.

Treba se je približati ljudem in z vero ustvariti 'kulturo srečanja', prijateljstva in bratstva, da bomo spregovorili tudi s tistimi, ki ne mislijo tako kot mi in nimajo iste vere. Z vsemi ljudmi imamo nekaj skupnega, saj so Božje podobe, Božji sinovi, zato ne smemo trgovati z našo pripadnostjo. To velja še posebno za odnos z ubogimi. Če bomo stopili ven iz sebe, se bomo srečali z ubogimi, klošarji, zapuščenimi, otroci, to je z mnogimi, za katere se nihče ne zmeni in javno mnenje ne govori o njih. Ne smemo postati brezdušni kristjani, ki v miru lepo in visoko govorijo o Bogu. Nasprotno, postati moramo pogumni kristjani in stopiti k tistim, ki so Kristusovo telo. Papež poudarja, da se to pozna v načinu, kako dajemo miloščino ljudem. Ko nas prosijo, ali jih začutimo in v njih Kristusovo telo, njegovo bolečino do ubogih. Za nas kristjane je uboštvo teološka kategorija, kajti Bog se je v Jezusu Kristusu ponižal in postal ubog, da bi hodil z nami v življenju. Učlovečenje Božjega Sina v naše človeško telo in stvarnost kaže tudi na način krščanske vere in na ubogo Cerkev, ki gre naproti Kristusovemu telesu. Zelo pomembno je živeti v Jezusovem duhu in ne v duhu sveta, ki vodi k samozadostnosti in nezanimanju za druge ljudi. To je značilnost sodobne krize. Pričevanje uboge Cerkve za uboge gre proti tej

krizi.

Četrto vprašanje svetemu očetu Frančišku se je nanašalo na prestrašenost in zavrtost krščanskega pričevanja, ko vidimo toliko problemov in nič ne naredimo, da bi se kaj spremenilo. Papež pravi, da sta za oznanjevanje evangelija potrebni dve kreposti: pogum in potrpljenje. Kristjani, ki trpijo, so Cerkev potrpljenja. Ljudje, ki trpijo, so mučenci. Na nek način je danes veliko mučencev, morda še celo več kot v prvi Cerkvi. Mučeništvo ni poraz, ampak najvišja stopnja pričevanja, ki ga moremo dati. Smo na poti k mučeništvu, k malim korakom mučeništva. Kristjani moramo s krotkostjo in ponižnostjo v vseh okoliščinah izročiti svoje življenje Kristusu, še posebno v težkih zgodovinskih razmerah in okoljih. Da znamo na zlo odgovoriti z dobrim, čeprav je to pogosto zelo težko. Ne smemo biti pomirjeni kristjani, ampak moramo čutiti tolike kristjane, ki trpijo zaradi svoje vere in drugih okoliščin. To bi moralo postati del naših molitev in biti blizu vsem, ki se borijo na meji med življenjem in smrtjo. Prav tako se moramo po svojih močeh truditi za versko svobodo, da bi mogel vsak kot Božji sin ali hči svobodno izpovedovati svojo vero.

Primož Krečič

Medžugorski romar – naš novomašnik!

Po študiju filozofije in sociologije ter treh letih redne zaposlitve v Novem mestu se je Mitja Bulič odločil za študij teologije.

Zanimivega in bistrega fanta, ki je nosil v sebi nekaj skrivnostnega, sem spoznaval kot soromarja na dveh potovanjih v Medžugorje. Mislim, da je bilo to najprej leta 2006 in nato še septembra 2008 za praznik Sv. Križa.

Poznejša bežna srečanja nista poglobljala najinega prijateljstva – združevala pa naju je molitev drug za drugega in lep spomin na enkratna medžugorska romanja, ki jih je vodila ga. Maja. Ko smo se na Žalah poslavljali od naše velike romarke Maje, je Mitja sodeloval kot diakon; takrat sva se tudi dogovorila za kratek pogovor pred mašniškim posvečenjem.

Takole je pripovedoval:

»Prvič sem bil v Medžugorju, v tem milostnem kraju, kot šestletni fantič s svojim botrom. Že takrat me je objel poseben milostni občutek, ki me kasneje ni nikoli zapustil. Drugič pa sem romal tja, ko sem bil že v službi. Mislim, da je to bilo leta 2003; od takrat sem romal vsako leto vsaj enkrat.

Ko sem prihajal v Medžugorje, sem velikokrat doživel vedno nove nepozabne stvari, vrstila so se doživetja, nova spoznanja ... in našel sem prave odgovore.

Vedno me je pritegnil duh molitve, poleg tega pa še Božja in Marijina bližina. Tu sem našel prav poseben mir, ki mi ga svet ni mogel dati. Vsako leto sem romal z gospo Majo, s katero me je družil prijeten osebni odnos – ta je poleg molitve vključeval medsebojno spoštovanje. Najbolj pa naju je združevala ljubezen do Marije. Tako sem redno spremljal Marijina sporočila, spremljal in globoko sem podoživljal medžugorski molitveni program. Mislim, da je bil september leta 2006 pomemben; takrat sem se namreč odločil, da postanem duhovnik. Še isto jesen sem šel v ljubljansko semenišče in začel znova študirati, tokrat teologijo. Gospoda sem prosil za potrditev izbire in prepričan sem, da

sem jo v Medžugorju dobil. Moram reči, da me danes teologija in moj novi poklic navdušujeta. Ker poklic duhovnika ni popularen, celo doma so mi nasprotovali, čutim, da je to res Božja izbira in Božje delo. Zavedam se, da brez podpore v molitvi ne gre. Zato se zahvaljujem tudi svoji sopotnici na mnogih romanjih v Medžugorje, gospe Tončki Štublar iz Semiča, ki me je podpirala z molitvijo in dobrimi deli.« Na zadnjo nedeljo v juniju je bil res prelep poletni dan, ki ga je Gospod blagoslovil, naš Mitja pa nadgradil s čudovito novo mašo. V župnijski cerkvi Marijinega vnebovzeta v Čermošnjicah in pred njo se nas je zbralo okoli 1500

vernikov, seveda z zborom duhovnikov, diakonov, bogoslovcev, cerkvenih pevcev in še posebej povabljenih. Lepa, za ta kraj velika cerkev je bila premajhna. Tako sta vsaj dve tretjini udeležencev obred nove maše spremljali preko ekranov, nameščenih pred cerkvijo. S prefinjenim okusom okrašena cerkev, lepo, mogočno petje, brezhibna organizacija molitvenega programa in pomembnost – lepota sv. nove maše ... vse to je močno vplivalo na naša čustva. Pa še nagovori med mašo so bili čudoviti. Osrednji govornik novomašniku je bil neprekosljiv, marsikaj lepega in še neznanega nam je odkril. Novomašnik, gospod Mitja, je kar žarel od sreče.

Presenečal nas je z ubranim petjem in z lepim glasom. Božja bližina se nas je globoko dotaknila; ko nam je novomašnik na koncu podelil svoj novomašni in nato še papeški blagoslov, so pritekale solze sreče in veselja. Pristrčna in ganljiva je bila njegova zahvala. Darovanje za cerkvene potrebe in čestitke novomašniku so ob prepevanju župnijskega zbora trajali celo uro in pol. Gospod Mitja je z Božjo pomočjo v dobri volji zdržal. Takoj zatem – ob

pol dveh popoldne – je v šotoru že sledilo najprej kosilo, nato pa zabavni program s kosilom za 500 povabljenih. Tudi v popoldanskem delu je bilo vse izredno lepo organizirano, razpoloženje vseh prisotnih pa sproščeno in veselo. Ves dan nas je povezovala vesela osebnost novomašnika Mitja Buliča, ki si je za svoje novomašno geslo izbral: »Jaz sem z vami vse dni do konca sveta« (Mt 28,20).

Frane

Letno prikazovanje Ivanki 25.junija 2013

Vidkinja Ivanka Ivanković Elez je imela redno letno videnje 25. junija 2013.

Ob zadnjem vsakodnevnem prikazanju, 7. maja 1985, ko ji je zaupala zadnjo – deseto skrivnost, ji je rekla, da bo celo življenje imela videnje enkrat na leto, in to na obletnico prikazovanj.

Tako je bilo tudi letos. Videnje, ki je trajalo 2 minuti, je imela Ivanka v svoji družinski hiši. Pri videnju je bila navzoča samo njena družina. Po videnju je Ivanka rekla: Gospa ni dala sporočila. Blagoslovila nas je s svojim materinskim blagoslovom.

Kraj, kjer ljudje molijo in se spreobračajo

Morda je zanimivo enkrat priti v Medžugorje, pa čeprav nas kdo povabi. Kako bi sicer razložili dejstvo, da je neki dedek Stipe iz Slavonskega Broda ne samo sam prišel, ampak leta in leta v Medžugorje vozil tisoče romarjev?! Kako razložiti, da je neki Franz Gollovitsch iz Avstrije organiziral več kot petsto romanj in da to dela tudi sedaj, čeprav je v visoki starosti in bolan.

p. Karlo Lovrič

»Toliko ljudi, pa je čisto navaden dan!« se je čudil navaden potnik, ki je nekaj dni pred obletnico prikazovanj zamenjal jadransko obalo z medžugorskim skalnjakom. »Otroci prihajajo na obisk k Materi,« sem rekel. Obhajamo 32. obletnico, odkar se je Gospa prikazala šestim vidcem v

podnožju hriba Crnica v Bijakovičih, v župniji Medžugorje. V preteklih letih so deklice in fantje postali odgovorni družinski ljudje, pa še vedno trdijo, da se jim je Gospa prikazala takrat, 24. in 25. junija 1981, na Pobrdu. Vidcem Vicki Mijatović, r. Ivanković, Mariji Lunetti, r. Pavlović, in Ivanu Dragičeviću, Mirjani Soldo, r. Dragičević, Ivanki Elez, r. Ivanković,

in Jakovu Čolu se Marija prikazuje tudi danes. Njihova pričevanja o prikazovanjih so za nekatere postala predmet posmehovanj in vztrajnih zanikovanj, za druge pa neizpodbitno dejstvo, za katerega so pripravljeni dati svoje življenje. Med te ne spadajo samo vidci in medžugorski verniki, ampak tudi verniki iz vsega sveta, ki vsak svoj prihod v Medžugorje sprejemajo kot nov Božji dar.

Kaj ljudi privlači, če to ni Marijino delo?

Vzpenjanje na Podbrdo in Križevac ali kaj drugega? Morda tudi to, če so začetniki in radi hodijo v hribe. Novi penzioni, hoteli? Vsi tisti, ki prihajajo, imajo v svojih krajih, državah boljše penzione in hotele in tudi »stare« mostove! Vseeno pa nimajo tistega, kar je tu, kar se sicer ne vidi, a tako močno privlači. Nekateri pričujejo: »Že sam prihod me je osrečil. Tukaj pri sveti spovedi lahko povem vse, tudi tisto, kar mi že dolga leta ne da miru, česar v svoji župniji ne morem...« Tukaj se na duhovno določen način dogaja tudi telesno ozdravljenje. V drugi knjigi kraljev (2 Kralji 5,9–14) piše, kako se je Sirec Naaman na spodbudo drugih odpravil v tujo deželo (Izrael) in se na zapoved preroka Elizeja sedemkrat okopal v reki Jordan, »In njegovo meso je spet postalo kakor

meso majhnega dečka; bil je čist.« Naaman se je sprva upiral umivanju v reki Jordan, ker so v njegovi zemlji boljše reke. Ko pa je dojel, da Elizej ne govori v svojem, ampak v Božjem imenu, je sprejel kopanje v reki Jordan. Seveda ni bilo bistveno kopanje v reki, ampak človekova vera.

Ne bi organizirali romanj, če od tega ne bi imeli koristi

Morda je zanimivo enkrat priti v Medžugorje, pa čeprav nas kdo povabi. Kako bi sicer razložili dejstvo, da je neki dedek Stipe iz Slavonskega Broda ne samo sam prišel, ampak leta

in leta v Medžugorje vozil tisoče romarjev?! Kako razložiti, da je neki Franz Gollovitsch iz Avstrije organiziral več kot petsto romanj in da to dela tudi sedaj, čeprav je zadnje čase večkrat bolan in čuti breme visoke starosti?! Kako razložiti, da je toliko Italijanov organiziralo tudi po več sto romanj?! Ali da redno prihajajo iz Združenih držav Amerike, iz Slovenije ..., iz vseh krajev sveta! „Ne bi tega delali, če ne bi imeli finančne koristi,« pravijo nekateri. Morda so tudi takšni, a bi bil pravi čudež, če v dvaintridesetih letih tega ne bi mogli prerasti. Ravno zato, ker so duhovno napredovali, vztrajno

prihajajo po večkrat letno, tudi po desetkrat. Izkusili so veliko duhovno korist, domov se vračajo ne samo z natisnjenim Marijinim sporočilom v žepu, ampak spravljeni po sveti spovedi z Bogom, okrepljeni z Božjo besedo. Pomembno je izpostaviti, da so trdno odločeni začeti živeti Medžugorje v svojih družinah. A živeti v znamenju Medžugorja pomeni moliti v družinah rožni venec, se ob sredah in petkih postiti, vsako nedeljo biti pri sveti maši, častiti Najsvetejše v presvetem oltarnem zakramentu, brati Sveto pismo, biti z vsakomer v miru, odpuščati ...

Resnično srečanje z Bogom

V prvih poletnih dneh in mesecih 1981. leta so prebivalci Medžugorja kljub prepovedim in »vzgojnim« ali ustrahovalnim policijskim metodam preprosto in gostoljubno sprejemali in navduševali romarje in z njimi delili svojo družinsko mizo in revščino. Ti romarji se še vedno vračajo in se z radostjo spominjajo takratnih dogodkov. Mnogi so postali pravi prijatelji z domačini, s hišnimi otroki in danes, ko romajo v ta kraj, rajši izberejo družinsko ozračje in krščansko življenje in pričevanje vere kot pa hotele in penzione. Ni dovolj križ na steni ali Marijin kip v recepciji. Romarji iščejo več, oči vere vidijo dlje in globlje kot telesne oči. Ali so se je po dvaintridesetih letih zahteve romarjev kaj spremenile? Da,

spremenilo se je marsikaj, iskren romar ne išče hotela s petimi zvezdicami. Srečen je, če lahko zadovolji svoje higienske potrebe in če vidi okrog sebe ljudi z radostnim in nasmejanim obrazom, ko ga strežejo, če jim z obraza odseva Medžugorje. Romarji iščejo namestitev v penzionu ali hotelu ali družinski hiši, a to je le »odskočna deska« za iskreno srečanje z Bogom. Potrebna jim je telesna okrepitev, še bolj pa želijo potešiti duhovno lakoto

po Bogu. Mnogi prihajajo s težkim križem na ramenih: družine razpadajo, otroci so zašli na krivo pot, zakon se je zrušil ali se ruši, bolezen je potrkala na vrata ... Zato ni toliko pomembna namestitev, ampak Podbrdo, Križevac, cerkev, molitveno-liturgičnega program, spoved ... Iščejo duhovnika, ki jih bo v njihovem maternem jeziku spovedal, poslušal in spravil z Bogom.

»Nove« pastoralne metode

Vsekakor ima medžugorski fenomen tudi svoje nasprotnike in pravzaprav bi bilo čudno, če ne bi bilo tako. Občasno se zgodi, zahvaljujoč raznim medijem, da jih je več kot zagovornikov. Ne moti jih samo Marija, pravijo, ampak to, da na račun »te izmišljene Gospe« nekateri bogatijo. Nasprotniki so večinoma ljudje, ki nikoli niso bili v Medžugorju in niso spoznali, kaj se tam dogaja. Med nasprotniki so na žalost tudi duhovniki, ki niso še bili v Medžugorju, ki z ambona v cerkvi kritizirajo tiste svoje župljane, ki redno romajo v Medžugorje, ker s tem ovirajo njihovo normalno pastoralno delo: gredo pogosto k sveti spovedi (ne samo za božič in veliko noč), prosijo za tedensko češčenje Presvetega oltarnega zakramenta, prosijo, da je cerkev na razpolago za molitev rožnega venca ...

Gospa in pater Jozo rušita pridobitve

revolucije

Naslovne strani časopisov od sredine julija do sredine avgusta 1981 so bile polne zastrašujočih »streljanj« na patra Joza Zovka, takratnega medžugorskega župnika. Noben časopis v vsej takratni državi ni varčeval s črnilom, da bi lahko očrnil patra Joza kot človeka, kot patra in kot duhovnika. Tudi radio in televizija nista izbirala besed, ko sta ga obsojala. Takratni tednik Arena, ki je imel zelo visoko naklado, je objavil domnevni Marijin portret: v eni roki bomba, v drugi sablja in strojnica na prsih. »Pater Zovko ruši pridobitve revolucije; govori, da je bil štirideset

let bil v okovih!« Poznan je oblastem kot sovražnik številka ena še od prej, ko je še bil župnik na Posušju, v Čerinu ... Medijski napadi na patra Joza so me spodbudili, da sem se z njim srečal v Medžugorju nekaj dni pred aretacijo, ki je stalno visela v zraku. Bilo je to 10. avgusta 1981 okrog desetih dopoldne. Tistega jasnega in vročega avgustovskega torka sem na poti do župnijskega urada v Medžugorju ali v cerkvi ali okrog nje komaj koga videl. Južno od cerkve so bili lepo urejeni vinogradi in njive s tobakom, na vzhodni strani ledina, ob sami cerkvi pa v rdeči ilovici uhojena steza. Po njej sva se

sprehajala in se pogovarjala. Jaz sem mu pripovedoval, kako je bilo na srečanju mladih na Širokem Brijegu, na katerem je pridigal pater Slavko Barbarić. Po srečanju, na katerem je bilo navzočih skoraj deset tisoč mladih iz BiH in Hrvaške, so me poklicali kot širokobreškega župnika v SUP na informativni razgovor, ker so udbaši na srečanju videli nekatere »sovražne« zastave, govorilo se je tudi o »prikazovanju v čitluški

občini«. Prenesel sem mu tudi to, da zanj pripravljajo »vislice«, če pride na Brijeg kot pridigar za veliki šmaren. »Zvedelo se je tudi, da bi lahko prišel na Široki Brijeg in da bi s tabo prišli tudi vidci.« »Kaj takega sem tudi pričakoval. Kjerkoli sem bil, so mi sledili udbaši. Nedavno tega so bili tukaj in me prepričevali, naj ukinem večerno sveto mašo. Če tega ne bom storil, me bodo zaprli. Rekel sem jim, da svete maše ne bom ukinil, oni pa naj storijo, kar jim je ukazano.« Potem je nadaljeval: »Jaz sem ravno tako kot drugi videl napis na nebu, MIR, ki se je raztegoval od Križevca do zvonika cerkve.« Teden dni kasneje so specialne enote zgodaj zjutraj obkolile župnišče, fra Joza so stlačili v črno marico, ostale osebe, patra Zrinka Čuvala in redovne sestre, so zaprli v eno sobo in preiskali hišo. Če bi hotel ukiniti večerno sveto mašo in zanikati resničnost Marijinih prikazovanj, bi se pater Jozo izognil zaporu. Seveda bi to pomenilo, da so otroci zapeljani in da morajo povedati, kdo jih je zapeljal. Vsekakor je župnik zaščitil otroke, k čemur ga je poklical glas, ki ga je slišal v cerkvi: »Pojdi ven in zaščiti otroke.« Tisti dan, ko so aretirali fra Jozo, je bil dostop do cerkve prepovedan, da bi preprečili sveto mašo. Pater Stanko Dodig, domačin, je prišel čez njive tobaka, verniki pa so zvonili s cerkvenimi zvonovi. Ostalim vernikom nihče ni mogel preprečiti prihoda v cerkev. Po aretaciji patra

Joza je med ljudmi zavladal strah, kot da bi se vrnilo leto 1945. Pater Žarko Ilić, pater Vlado Ereš in jaz smo prišli v Medžugorje dan pozneje. Na Krstinah, na pol poti med Tromejo in cerkvijo, nas je ustavila policija. Čeprav smo bili v habitih, z avtom nismo smeli naprej, ampak smo lahko šli samo peš.

Kaj se dogaja v Medžugorju? Romarji prihajajo kot prej, morda jih je tudi več. Prihajajo brez strahu, da bi končali v zaporu, kot je končal o.Emiliano Tardiff, kanadski karizmatik. Zaprli so ga, tako je

zapisal v eni od svojih knjig, v sobo, v kateri je na steni visela Titova slika. V njej je bil eno noč, potem pa je bil izgnan, vstop v takratno državo pa mu je bil za vedno prepovedan.

Tisti, ki zanikajo Marijino prisotnost, trdijo, da bi se lahko dogajala spreobrnjenja tudi brez Medžugorja, v katerikoli župniji! Morda! Toda spreobrnjenci sami trdijo, da je njihovo spreobrnjenje ali celo njihov duhovniški ali redovniški poklic, povezan z Medžugorjem. Zakaj jim ne bi verjeli?

Glasnik Mira

MESEČNA SPOVED

Namen Marijine prisotnosti v Medžugorju je močna obnova/prenova srca.

Milijoni romarjev, ki prihajajo, se začenjajo zavedati svojih grehov. Odkrivajo **ljubezen, resnico in milost** in se zanje odločajo. Gospa nas vabi k osebnemu spreobrnjenju. Razlog njenih prikazovanj je **naše osebno odrešenje. Spoved je prvi korak na tej poti**, odločitev: »Vstal bom in se vrnil k svojemu Očetu, sicer bom propadel na poteh brez smisla.« Gospa nas vabi: »Spovejte se!« **Vabi nas k mesečni spovedi, kajti spoved je čistost duše.**

V **zakramentu sprave** prihajamo k Jezusu s prošnjo, da nam pomaga »zapustiti starega človeka« in »obleči novega človeka«. Spoved je edini način, da ponovno pridobimo izgubljeni mir in duhovno celovitost. Po tem zakramentu nam Jezus s svojo milostjo celi naše rane, naš odnos do njega in do bližnjega. Grešimo lahko na tisoč načinov, **a samo na en način se greha rešimo** – v zakramentu spovedi. Jezus je pri spovedi mnogo prijaznejši, kot je bil takrat, ko je pisal po tleh, da bi rešil grešnico, ki so jo zasačili pri nečistovanju: **Jezus pri spovedi ne piše – On briše!**

Ali se upiram skušnjavi?
Zadržujem v svojem srcu satanske

misli?

Pomagam tem mislim, da me nekega dne premagajo, kot so premagale Juda? Ali se spovedujem svojih grdih misli, kot je to storil Peter, tako da me Jezus lahko osvobodi?

Spoved je pomiritev z Bogom, s seboj in z drugimi ljudmi. Po tem zakramentu naše življenje ponovno postane uravnoteženo, kajti greh je uničevalen, razkraja tisto, kar je dobro v nas, in nam preprečuje, da bi bili odsev svojega Stvarnika. Odločiti se za spoved pomeni odločiti se za NE številnim pastem ZLA, ki so povsod okoli nas. Spoved ozdravlja naše duhovne oči in nam pomaga pravilno razločevati zlo od dobrega, laž od resnice.

Spoved je naše vstajenje, zedinjenje z Gospodom in s Cerkvijo.

Človek prek spovedi raste v ponižnosti in pravilno gleda nase in na Boga. Pri spovedi je opran z Jagnjetovo krvjo, da lahko pride čist v objem milostnega Očeta, ki ga pričakuje. Zato je treba moliti za svetost spovednikov.

Spovednik je edini človek na zemlji, ki lahko v Jezusovem imenu reče:

»Jaz te odvežem od tvojih grehov.«

»/.../ Vabim vas, da odprete vrata svojega srca Jezusu, kakor se cvet odpira soncu. Jezus želi izpolniti vaša srca z mirom in veseljem. Otročiči, ne morete ustvariti miru, če niste v miru z Jezusom. Zato vas vabim k spovedi, da bo Jezus vaša resnica in mir /.../ (25. 1.

1995).

»/.../ Naj vam bo sveta spoved prvo dejanje spreobrnjenja, potem pa, dragi otroci, se odločite za svetost. Naj se vaše spreobrnjenje in odločitev za svetost prične danes, ne jutri. Otročiči, vse vas vabim na pot rešitve in vam želim pokazati pot proti raju /.../ (25. 11. 1998).

»/.../ Tudi danes vas vabim k spreobrnjenju. Otročiči moji, odprite svoje srce preko svete spovedi Bogu in pripravite svojo dušo, da bi se mogel v vašem srcu znova roditi mali Jezus. Dovolite mu, da vas preobrazi in povede na pot miru in veselja /.../ (25. 11. 2002).

NAŠ APOSTOLAT

Gospa nas vabi k mesečni spovedi – odgovorimo na Njeno povabilo!

Spoved je pomembna. Zelo je pomembno in potrebno, da se izpovemo – to pomeni biti ozdravljen od zla, biti ozdravljen od svojih ran, biti izpolnjen z milostjo in pridobiti pomoč od samega Boga.

V naši bližini so ljudje, ki prezirajo zakrament svete spovedi. **Bodi drzen/drzna, posti se zanje!** Skupaj z Materjo izmolimo spravo vsakega človeka z Jezusom.

(iz revije XIII. Sabor Molitvenog pobratimstva Pohodjenje, 27.–28. 5. 2006 Široki Brijeg, Medžugorje; prevedla MC)

24. MLADIFEST - MEDJUGORJE 1.8. do 6.8.2013

Že 24. leto se je v Medjugorju odvijal Mednarodni festival mladih oz. Mladifest. Začetki festivala torej segajo v leto 1989, ko se je le-ta odvijal na pobudo pokojnega patra Slavka Barbarića in nekaterih mladih. Seveda vse skupaj pod Marijinim okriljem, ki je že 15.8.1988 po vidcu podala sporočilo, da se od tega večera začenja novo leto, leto mladih. V tem letu naj bo molitev še posebej posvečena mladim ter pogovoru z njimi, saj se nahajajo v težkih situacijah. Povabila je naj drug drugemu pomagamo in seveda

pozvala k molitvi. Kmalu je vzklikla želja po organizaciji programa, ki bi bil posvečen mladim in naslednje leto je bil festival že v teku. Že na prvem festivalu je udeležba presegala število 800. Vsako leto Mladifest privablja vse več mladih tako po letih, kot tudi po srcu, iz različnih koncev sveta, različnih kultur, ras in običajev in število udeležencev se še vedno iz leta v leto povečuje. Vsako leto je teden festivala potekal pod novim geslom, letošnje pa se je glasilo: »Vera deluje po ljubezni.« Geslo je povzeto iz svetopisemskega odstavka Galačanom 5, ki govori o krščanski

»VERA DELUJE PO LJUBEZNI«

svobodi in poziva, naj bo ta svoboda, prava svoboda, ki pomeni služenje drug drugemu po ljubezni in ljubiti svojega bližnjega kakor samega sebe.

Mladifest poteka vsako leto od 1.8. do 6.8 po predvidenem programu. Dogajanje je pestro in zanimivo, letos so ga še popestrili, ko so v nebo spustili ogromno balončkov napolnjenih s helijem, ki so imeli vsak svoj listek z Marijinim sporočilom. Vsak dan je bil nekaj posebnega, potekala so pričevanja, predavanja, vsakodnevna sveta maša,

češčenje Najsvetejšega, procesija z lučkami po Medjugorju, predstava komune Cenacolo, zaključna jutranja sv. maša na Križevcu. Da bi lahko prikazali vsaj delež tega, kar smo doživeli smo opisali dogajanje in zbrali naše vtise, ker tako lahko tudi z drugimi delimo naša doživetja.

(Klavdija J.)

Ostali del članka iz Mladifesta bo objavljen v naslednji številki.

ČAŠČENJE NAJSVETEJŠEGA

Želeli smo, da bi Evharistična čaščenja potekala vsak prvi petek v mesecu, od jutra do večera...

Gospod župnik je enkrat tedensko zaupal ključke cerkve meni in moji prijateljici, da sva lahko v času, ko ni bilo ljudi, zaupno molili pred tabernakljem. Včasih se nama je pridružila še ena mamica, ki ima veliko otrok. Rožnemu vencu in osebni molitvi sva vedno dodali še prošnjo k pokojnemu patru Slavku Barbariću, ki je v času življenja v Medžugorju vodil čudovita Evharistična čaščenja. Najina prošnja je bila, da bi tudi v naši župniji lahko še bolj častili Jezusa. Po letu dni se je le-ta pričela spreminjati v dejanja. Akciji se je pridružil še moj mož. Župljane smo pričeli najprej ustno, nato še konkretno pisno obveščati o naši želji. Želeli smo, da bi Evharistična čaščenja potekala vsak prvi petek v

mesecu, od jutra do večera, izpostavljeni Jezus ne bi smel nikoli biti sam ...

Na sestanku z gospodom župnikom je bilo najprej zaznati ozračje nezaupanja. Mi pa smo zavzeto začeli razporejati ure molitve pred Najsvetejšim: „Od 7h do 8h bo ta oseba,“ „od 8h do 9h bo naša družina,“ „od 9h do 10h vpiši mene,“ „od 10h do 11h bo prišla moja prijateljica“ ... V pičlih treh minutah je bil spisek izpolnjen do 21h zvečer. Imeli smo celo dve rezervi, kar se je izkazalo za nujno. Do danes je prišlo tudi do nekaj zamenjav, vse zaradi „višje sile“, večina pa nas še vedno srečna vztraja. S prijateljico sva se vpisali v uri, ki sta ostali neizpolnjeni in zanimivo je, da se

izmenjavava ravno v uri Božjega usmiljenja, saj je naša župnija na poseben način povezana z Njo. Prijateljčin mož je namreč pred vsem tem narisal čudovito podobo Usmiljenega Jezusa in odkar je bila podoba blagoslovljena, se v naši cerkvi vsakodnevno moli rožni venec Božjega Usmiljenja. Večinoma ga vodi prijateljica.

Na prvi dan celodnevnega čaščenja sem se počutila odgovorno in zato sem že zjutraj obiskala cerkev. Nato sem šla v Koper po opravkih. Deževalo je in v nekem trenutku so mi zavore zablokirale. Kljub temu, da sem imela dolgo zavorno pot, sem se zaletela v zadnji del vozila pred menoj, ki je zavijalo na levo. Ostala sem nepremična s hudimi bolečinami v vratu in ramenih. Dež je močno padal ter nagajal tudi policistom, ki so prišli na kraj nesreče. Enemu od njih je veter odpihnil kapo in jo dvignil v zrak, da je moral teči za njo. Prišlo je tudi reševalno vozilo in odpeljali so me v bolnišnico. Avto pa je bil tako poškodovan, da so ga odpeljali na odpad. Vse to se je dogajalo 5. decembra 2008. Odpovedala sem se zdravlom proti bolečinam, saj sem pod srcem pričakovala šestega otroka. Sočasno je imel tudi moj mož doma neobičajno težko preizkušnjo, kakršne doslej še ni imel. Seveda tisti dan nisva šla na čaščenje ne jaz, ne mož.

Bolečine sem imela še tri tedne, potem so se začele umirjati. Še vedno pa me

večkrat spominjajo na ta naš prvi dan čaščenje. Ta dogodek sem si razlagala in razumela kot neodobravanje „nekoga“, hkrati sem to z vsem srcem darovala Mariji.

Pri sodniku za prekrške so me oprostili, z možem pa sva kupila nov avto, star šest mesecev, po skorajda polovični ceni, ker so ga uporabljali kot testno vozilo. S tem pričevanjem nisem želela prestrašiti, temveč spodbuditi, da bi se take „lučke“ pričele prižigati še v mnogih župnijah. Čudovito je imeti izpostavljenega Jezusa ves dan. Čaščenje sedaj poteka redno, večinoma vsak zase časti v tišini. Zavzeli pa so se tudi naši pevci, ki ta dan prepevajo pri sveti maši ter še po njej do konca ure. Večkrat se nam pridružijo tudi verniki iz drugih župnij.

S., župnija Bertoki

Moje prvo romanje na ta sveti kraj kot v sanjah...

Mariborčanka Inge Budja je že velikokrat poromala v Medžugorje. Upokojeni ekonomistki, pesnici in pisateljici je to velika opora, spodbuda za duhovno rast in navdih.

Gospa Inge Budja, kaj vas je nagovorilo, da ste se prvič odločili za romanje v Medžugorje?

O Medžugorju in Marijinih prikazovanjih sem vedela že veliko, a za romanje me je navdušil p. Stane Sikošek. Njegovemu četrtemu vabilu sem se odzvala in poromala – očitno tudi na Marijin klic.

Kako ste doživljali pot – je bilo duhovno vodenje v avtobusu dobro? Na vsakem romanju?

Duhovno vodenje je bilo vedno odlično, saj sta nas največkrat vodila p. Sikošek ali duhovnik Karl

Drofenik, včasih pa kar oba. Duhovnika sta dobra poznavalca Medžugorja, saj tja romata že od začetka prikazovanj. Sta predana Marijina častilca.

Ko smo zjutraj krenili na pot, smo v avtobusu – naši kapelici – prejeli blagoslov, nato pa smo molili, peli ter slavili Boga in Marijo; gledali smo filme o vidcih in poslušali pričevanja duhovnikov s prejšnjih romanj in o tem, kako se ju je dotaknila Božja milost. Tako smo bili vsi dobro duhovno pripravljeni za srečanje z Medžugorjem in Materjo Marijo.

Kaj se vas je na prvem romanju najbolj dotaknilo?

Mislím, da je to težko opisati v nekaj stavkih. To je preprosto treba doživeti in občutiti. Lahko pa rečem, da sem že takrat, ko sem stopila z avtobusa, zaznala, da tu deluje Božja moč, in začutila, da je zrak, ki ga diham, drugačen. To je morda tistemu, ki tega ni doživel, težko razumljivo, vendar se je pri meni ta prvi Božji dotik Medžugorja izkazal kot povsem realen zaradi naslednjih približno petdesetih romanj, saj me Mati Marija znova in znova kliče tja. Sicer pa lahko zatrdim, da je bilo to moje prvo romanje na ta sveti kraj kot v sanjah.

Kako ste doživljali naslednja romanja: verjetno je bilo vsakič kaj novega, nov vidik, nov poudarek?

Medžugorje je vsekakor svet kraj, ki se vsakega romarja drugače dotakne. Tudi mene se je: obisk Križevca, Crnice, Oaze miru, Majčinega sela, čudovita znamenja svetlega dela rožnega venca, križev pot, Ajdičev kip vstalega Kristusa, grob p. Slavka Barbarića, cerkev sv. Filipa in Jakoba, komuna Cenacolo itd. Zase bi izpostavila dva bisera Medžugorja, ki vsakokrat naredita name najmočnejši vtis: najprej cerkev, kjer se pri sveti daritvi dnevno srečujejo ljudje z vsega sveta. Tja prihajamo romarji vsak s svojim duševnim ali telesnim križem, ki ga želimo čim prej vdano in v odprtosti

duha in srca izročiti Bogu in Marijini priprošnji. Posebno globok vtis name naredi to, da si tam nihče nikogar ne ogleduje, ne ogovarja ali celo zasmehuje, kar se na žalost v naših cerkvah marsikje dogaja. V medžugorski cerkvi smo vsi ena družina, čutim, da smo drug drugemu brat in sestra, ne glede na raso, spol, jezik ... Ko si pa ob pozdravu miru stisnemo roke, vemo, da drug drugemu resnično želimo ta mir. Ob molitvi očenaša pa vemo, da nas ljubi Bog in Marija razumeta prav v vsakem jeziku. Drugi biser Medžugorja pa je zame komuna nekdanjih odvisnikov

Cenacolo. Tam sem slišala desetine pričevanj in zgodb o tem, kako lahko človek pride do dna, a ga Bog rešuje iz vseh težav, če se mu človek odpre, se iskreno pokesa in Boga prosi pomoči. Delovanje Božje milosti je tu tako močno, da si nekdani odvisniki na poti do ozdravitve ne morejo predstavljati dneva brez molitve, tedna brez svete maše v odprtosti src k Bogu in Materi Mariji.

Z vsakim novim romanjem bolj spoznavam, da me Mati Marija ne kliče v Medžugorje samo po blagoslov, ampak da mi skozi različne preizkušnje, čiščenje duše po solzah, po milosti in tudi čudežih daje duhovno moč in rast. V spovednici sem nekajkrat prejela odgovore na vprašanja, ki so me že dalj časa mučila. Prejela pa sem tudi določene darove in sposobnosti, ki sem jih vedno skušala prenašati naprej na druge ljudi in sem jim tako po milosti Božji večkrat lahko pomagala.

Kako vas je Medžugorje spremenilo? Kaj se vam zdi najpomembnejši sad romanj v Medžugorje?

Prav gotovo je najpomembnejše to, da Bog dovoli Materi Mariji, da se že enaintrideset let prikazuje in daje svetu po vidcih pomembna življenjska sporočila. Zase pa lahko rečem, da mi je Medžugorje dalo veliko. Predvsem veliko spoznanje in razumevanje, zakaj je Bog ustvaril takšne kraje milosti. Z njimi nam kaže, kako veliki sta

njegova moč in milost, ki se po priprošnji Matere Marije zlivata na vse ljudi, ki z odprtim srcem in zaupanjem v veri prihajajo v Medžugorje. To se kaže ravno v številnih ozdravljenjih, spreobrnjenjih, saj ljudje pristopajo k zakramentom spovedi in obhajila po tridesetih ali več letih. Koliko fantov in deklet je tu prejelo dokončen klic za odločitev za duhovniški ali redovniški poklic.

Meni je Medžugorje poglobilo vero, dalo neizmerno veselje do branja Božje besede, moč pričevanja pred ljudmi brez treme in dar pisanja. Pomembno je tudi, da zame molitev ni več dolžnost, ampak potreba duha in telesa. Za vse, kar sem prejela, sem neizmerno hvaležna Bogu, saj se zavedam, da to ni moja zasluga, ampak Božja milost. Da bi se vsaj malo zahvalila za prejete darove, sem v letu 2007 napisala knjigo DOTIK BOGA. Upam, da sem s tem postavila vsaj majhen spomenik Materi Mariji v Medžugorju.

Vsem, ki ste že ali še boste romali v Medžugorje, kličem: »Čuvajmo ga!« Mater Marijo pa prosim, naj ostane z nami še mnogo let s svojimi dragocenimi sporočili, tako zelo potrebnimi za naš nemirni svet.

Gospa Inge, hvala, ker ste pripravljeni svoje misli in izkušnje deliti z nami.

Marjeta Žebovec

ROMANJA

Od 5. do 8. septembra (za Marijin rojstni dan): ob 6.00 odhod iz Železnikov, potujemo mimo Begunj na Gorenjskem, preko Jesenic, Radovljice, Kranja, Ljubljane, Grosuplja, Žužemberka, Črnomlja, Vinice. Za duhovno vodstvo poskrbljeno. Prijave: Jurij 041-515-070

Od 11. do 13. septembra iz Ljubljane, odhod ob 18. uri povratek 13. septembra zjutraj. Duhovni vodja in prijave: g. Maks Kozjak 03-56-78-170 ali 041-225-612

Od 13. do 16. septembra, za križevo: odhod: ob 6. uri iz Ljubljane, povratek: 16. septembra zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44 ali Majda 01/836-19-24 ali Klavdija 040-810-521.

Od 13. do 15. septembra,: odhod iz Kranja ob 19. uri, preko Ljubljane ob 19.20 uri, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21. uri. Povratek 15. septembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 20. do 22. septembra, odhod ob 3.50 Škofja Loka – Stara Loka (v primeru več prijav - izpred cerkve v Stari Loki), ob 4.15 Smlednik (izpred cerkve), ob 4.30 Ljubljana - Šentvid (izpred cerkve). Vrnitev v nedeljo 22. septembra pozno zvečer. Prijave in informacije na el. naslov: romanje.medzugorje@gmail.com ali na telefon: 041 487 210 Tanja

Od 4. do 7. oktobra, za rožnovensko nedeljo: odhod iz Ljubljane (preko Ribnice in Kočevja) ob 6. uri, povratek: 7. oktobra zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44 ali Majda 01/836-19-24 ali Klavdija 040-810-521.

Od 6. do 8. oktobra iz Ljubljane, odhod ob 18. uri povratek 8. oktobra zjutraj. Duhovni vodja in prijave: g. Maks Kozjak 03-56-78-170 ali 041-225-612

Od 11. do 13. oktobra, odhod iz Kranja ob 19. uri, preko Ljubljane ob 19.20 uri, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21. uri. Povratek 13. oktobra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 11. do 13. oktobra. Odhod iz Nove Gorice ob 5.30, preko Postojne ob 6.00, Ljubljane 7.00, Novega mesta, Čateža AC. Domov se vrnemo 13. oktobra zvečer. Duhovni vodja g. Ivan Pojavnik. Prijave: Marko 031 618 394

Od 26. do 29. oktobra, slovenska obala in Ilirska Bistrica. Odhod zjutraj, vrnitev 29. oktobra zvečer. Organizira župnija Izola. Prijave: Suzana 041/585-760 ali 031/259-037 Kornelija - stalni diakon

Vabljeni na:

SREČANJE MEDŽUGORSKIH ROMARJEV

vsako drugo nedeljo v mesecu ob 14.30 uri,

(14. 7. 2013, 11. 8. 2013, 8. 9. 2013 ..)

v Ljubljani v cerkvi Sv. Trojice na Kongresnem trgu (pri Uršulinkah).

Molili bomo rožni venec, nato bo sv. maša, češčenje Najsvetejšega in pogovor.

Glasbeni del bo vodil Gašper.

Se vidimo!

OBVESTILO ZA VODJE ROMANJ V MEDŽUGORJE

Vabljeni na izobraževanje za vodje, ki bo v soboto, 9. novembra 2013, s pričetkom ob 9. uri pri frančiškanih v Šiški, Černetova 20, Ljubljana.

Organizira Društvo prijateljev Medžugorja pod duhovnim vodstvom g.

Primoža Krečiča

Molitvena skupnost Totus tuus

ima srečanja vsak petek v Marijini kapeli pri Sv. Jožefu v Ljubljani.

Začnemo s sveto mašo ob 19h, nato sledi molitveni program.

Prvi petek bomo imeli izpostavljeno Najsvetejše (6.9. in 4.10.) po sveti maši do polnoči.

Dar za posamezno številko (dvojno) 2€.

Dar za celoletno naročnino po pošti za leto 2013 je 15 €.

DAR IZ SLOVENIJE.

SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR.

Referenca prejemnika je SI00 2013.

DAR IZ INOZEMSTVA:

IBAN: SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBAS12X

DRUŠTVO MIR SLOVENIJE, LJUBLJANA, ČERNETOVA 20

Izdaja Društvo Mir Slovenija, Černetova ulica 20, 1000 Ljubljana.

Za prijave ali odjave revije lahko kličete: Frane 040/306-692,

Petra 030/308-686 od 16h-21h.

Dopise naslovite na: revija.mir@gmail.com

Tisk: Salve d.o.o, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

15. novembra 1984. "Dragi otroci! Izvoljeno ljudstvo ste in Bog vam je dal velike milosti. Ne zavedate se pomena vsakega sporočila, ki vam ga dajem. Zdaj vam želim reči le: molite, molite, molite! Ne vem, kaj naj vam drugega povem, ker vas ljubim in želim, da bi v molitvi spoznali mojo in božjo ljubezen. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

24. maja 1984. "Dragi otroci! Povedala sem vam že, da sem vas posebej izbrala takšne, kakršni ste. Jaz, Mati, vas vse ljubim. Tudi v vsakem trenutku, ko vam je težko, se ne bojte! Kajti ljubim vas tudi tedaj, ko ste daleč od mene in mojega Sina. Prosim vas, ne dopustite, da bi moje srce jokalo s krvavimi solzami zaradi duš, ki se pogubljajo v grehu. Zato, dragi otroci, molite, molite, molite! Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."